

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY F. E. BAILY

Σ Α Ν Ο Ν Ε Ι Ρ Ο

— Πέστε μου, δεσποινίς Ρόννυ, σάς ειπε κανένας ως τώρα ότι σάς αγαπά;

μαζαν και φύγατε μακριά μου! Πώς να τις πάσο τώρα; — Ω! δεσποινίς Ρόννυ, με ρίχνετε στην πιο μαύρη απελπισία, φάναζε ο συνταγματάρχης. Πέστε μου τουλάχιστον πώς θα μπορούσα ν' αποζημιώσω την καταστροφή αυτή, που 'αθέλα μου, πιστέψτε μου, σάς έπροξένησα;

Η Ρόννυ πήρε παιχνιδιάρικο ύφος. Σοβαρεύτηκε, στήριξε με σύλλογη το λεπτό δαχτυλάκι της στο μέτωπο κι' αφού σκέφτηκε λίγη ώρα, κίτταξε χαμογελαστά και τσαχλινικά το συνομιλητή της και ειπε:

— Το βήμα!... Σας τιμωρώ, σέρ, μ' ένα δειτνω... Καταδικάζετε να δειπνήσετε το βράδυ σπίτι μας, να ζαλιστήτε δυο—τρεις ώλεκες ώρες με τις φιλίες μου κι' ύστερα μπορείτε να φύγετε... Σας δίνω το ελεύθερο από τώρα!

Ο συνταγματάρχης του άποικιακού στρατού των Ινδιών, σέρ Φίτζεραλντ, τραυματίας σε μια σύγκρουση μεταξύ επαναστατημένων ιδαγενών, βρισκόταν τώρα με αναρωτική άδεια στην Άγγλιν. Η πληγή του μόλις είχε κλείσει και μπορούσε πια να κάνει περιπάτους στην έξοχη, καθάλα σ' αλόγο του, παίρνοντας δύναμη και καινούργιο αίμα στον καθαρό ανοιξιάτικο αέρα του πράσινου κι' ανθισμένου κάμπου του Ίνγκλεσφιλντ. Είχε νοικιάσει εκεί μια μικρούλα και χαριτωμένη βίλλα και μοίραζε τον καιρό του σε περιπάτους, επισκέψεις στις γειτονικές βίλλες ή και σε άτελειωτο κουβεντολόγιο με τα ξυπόλητα κι' άθια χωριάτοια, που τον ελάτρευαν.

Μά περισσότερο συνηθιζόταν στον άχρονικό μεσαιωνικό πύργο της λαίδης Στρήτλεϊ. Εκεί του δείχναν πάντα μια οικειότητα, γι' αυτήν καλωσύνη και τάση κι' ο νεαρός άκόμα για το βαθμό του συνταγματάρχης ξεχωρίσε κοντά τους, στο θετικό αυτό οικογενειακό περιβάλλον, την τραχειά και σπερμημένη ζωή του πολεμιστού, που τόσα χρόνια τώρα περνούσε στις άγριες έκεινες κι' άπολίτιστες Άγγλικές άποικίες.

Στην πρώτην όμως αυτή συνάντησί του με την κόρη της λαίδης Στρήτλεϊ, έννοιωσε και κάτι άλλο άκόμα ο σέρ Φίτζεραλντ. Κάτι άλλο, τόσο καθαρό και δυνατό, που ή καρδιά του γοργοτύπησε και τον έμπόδισε να το ξεκαθαρίσει. Συγχωσιμένος λιγάκι, ξεπέζεξε και πέρασε τα χαλινάρια στο μπράτσο του. Στάθηκε αντίκρου στην άναμυαλισμένη κοπέλλα και την κίτταξε με συγκίνηση στα γλινά, γαλάζια της μάτια. Ο φλόγος των μαλλιών της κάπου θα της είχε πέσει, σ'α πρελλά αυτά σαν ζακαδιού τρεξίματα της σ' ολόδροσο λειβάδι και τ' ανοιξιάτικο άερα να ανέ-

Καθάλα στο περιφανο άράτιο αλόγο του, ο συνταγματάρχης Φίτζεραλντ κράτησε έξαφνα γερά τα χαλινάρια στο δεξί του χέρι, μόλις ανάμωσε κάτω εκεί στο λειβάδι τη θεοτρελή Ρόννυ.

— Καλήμέρα! της ειπε, σηκώνοντας το άριστερό του χέρι στο πηλαιο. Κάθε άλλο, παρά εσάς περιμένα ναβρω δω πέρα.

— Γιατί, σέρ; ρώτησε ή νέα. Κι' άμέσως πρόσθεσε: Μά κι' εγώ κάθε άλλον παρά εσάς περιμένα να μου διώξη τις πεταλούδες μου... Κιττάξτε τες πως τρώ-

μιζε, ξεπελεγμένα άπ' τη μακριά της κοτσίδα και χιλιόμετραδωμένα. Πόσο τ'ά λάρτρει τα ξανθά έκεινα και κωμικοτόζα μαλλιά της!

— Δέν μπορείτε να μου δώσετε καλύτερα το ελεύθερο να μείνω σπίτι σας ως το πρωί; Τη ζηλεύω αυτή την τιμωρία, πιστέψτε με, ειπε στη νέα με συγκινημένη φωνή.

— Έμεις δέν ξενυχτούμε εδώ έξω, σέρ, απάντησε ή κόρη. Κοιμόμαστε νορίς. Μόνος σας θα μείνετε ως το πρωί;

— Όχι βέβαια, Ρόννυ. Με συγκοροείτε όμως... Δέν μπορούσα να ξερω τις συνήθειές σας.

Στάθηκε λιγάκι κι' έξαφνα κοκκινίζοντας από ταραχή και λαχτάρα, χαμήλωσε τα μάτια του και ψιθύρισε:

— Πέστε μου, δεσποινίς Ρόννυ... Σας ειπε κανένας ως τώρα, ότι σάς αγαπά;

Η Ρόννυ σήκωσε τα τσαχλινικά μάτια της σ' αυτόν και τούριξε μια—δυο ματιές, από κείνες που μονάχα ή γυναίκα μπορεί να ρίξει, έρενηνικές, μισοπύθρες μαζί και μισοάθρες, και παίρνοντας ύφος σοβαρό, σάν δασκάλα στα κοριτσόπουλα της τάξώς της, πρόφερε άργά, τονίζοντας με σημασία την κάθε λέξι:

— Δέν άφησα κανέναν να μου το πη, σέρ Φίτζεραλντ. Καθώς βέβαια θα ξέρετε... ναι, καθώς ασφαλώς θα ξέρετε, ένας έροτευμένος είναι το πιο άπειλαστικό κι' ένοχλητικό πάλομα στην υφήλιο... Έρχεται κοντά σου σάν σκυλάκι, χωρίς νύχι ξεκολήματα, σάν τον ίσιο μας και σε κίτταξει με ορθάνοιχτα πενωμένα μάτια, έτοιμο να δαγκώσει κάθε άλλον που θα τόχανε, θεληματικά ή άθελά του, να σου ρίξει μια ματιά...

Ο σέρ Φίτζεραλντ ξερόδηξε δυο—τρεις φορές στενωχωρημένα. Ύστερα, πνίγοντας με κόπο έναν στεναγμό, έσκαψε κοντά της και μοιρούησε σ' αυτή της, ένα ένα προσποιητό χαμόγελο έδειχσε πού φανερή την ταραχή του:

— Δέν σας άδικώ, δεσποινίς Ρόννυ. Μου σκαρώσατε στο λεπτό ένα τόσο φριχαστικό σκίσιμο έροτευμένου, που μου κόμψατε τη φόρα. Δέν σας άδικώ. Άλλωστε σάς περνώ και 15 χρόνια στην ήλικία κι' αυτό έχει να κάνει πολύ. Άρεθονώ για το βράδυ, μίς...

— Άρεθονώ, σέρ... Μην παίρνετε διά αυτό το πένδυνο ύφος, σάν ν' άκούσθητε κηδεία. Μ' άρεθονώ, ξέρετε, πού πολύ τα γορζα μαλλιά γύρω σ' αυτά σας... και... τα προτιμώ άπ' τις λαδομένες άφελεις των λιμοκοντόρων. Όποτε...

Ένα ξαφνικό κίμα χαράς έθαψε κόκκινα τα μάγουλα του Φίτζεραλντ. Θέλησε κάτι να πη, μα ή συγκίνηση άπ' την άπροσδόκητη αυτή εϊντυχία, τούριξε τη λαλιά. Κι' όταν ξαναβρήκε την ψυχραιμία του, είχε άποικίσει πια μόνος στο μωρομένο και στενό έκεινο μοναστάρι, έχοντας κερματωμένη τη ματιά του στη χαριτωμένη και λατρυνή σιλουεττίτσα της μικρούλας Ρόννυ, που χανόταν πια πέρα, στην άλλη άκρη του λειβαδιού...

Καθιόντοι το βράδυ γύρω στο άνθιστόλοστο τραπέζι του φαγητού, έξω στη δροσερή βεράντα του πύργου της λαίδης Στρήτλεϊ, είχαν άποτελειώσει το φαί τους κι' έπιναν τον καφέ τους, με το άπαραίτητο βερμούτ.

Το πρώτο άγγιγμα του λειβαδιού, ντυμένο τώρα με έξαιρετική χάρη και με την άφθιστη κοκκαρία της άποικισμένης ν' άρέστη γυναίκας, είχε μεταμορφωθεί σε μια άγγελική και λαχταρωτή δεσποινίδα. Μά κι' ο πρώιμος χαμένος φλόγος είχε άνακατασταθεί τώρα στο όλοξανθο κεφαλάκι της μ' έναν άλλο, μεταξοτό αυτό και πελώριο, που σφιχτόδεσε την πυκνή και καλοπλεγμένη κοτσίδα της κι' έδινε στο παρουσιαστικό της μια έντυπωσι άνήσυχης πεταλουδίτσας.

— Μπορείτε να μου πη, Ρόννυ, παιδί μου, τί σ'αφαιρούει σάν σόδορα; τη ρώτησε ξαφνικά ο πατέρας της. Μάς κιντάς βλους έρωτηματικά, σάν άνακριτής, χωρίς ν' άπορασίξης επί τέλους να μάς πης τί σου συμβαίνει...

Η Ρόννυ γύρισε στο μπαμπά της και μοιρούησε παραπονώρικα:

— Μπαρό σας, καλέ μπαμπά... Έχουμε και μουσαφίρη άπόψε και σεις με μαλώνετε, ειπε ή Ρόννυ. λώνετε μωροστά του,

— Μπαρό σας, μπαμπά, έχουμε και μουσαφίρη άπόψε και σεις με μαλώνετε, ειπε ή Ρόννυ.

δπως τότε που ήμουν μικρούλα... έδω και τριάντα χρόνια τώρα!...
 "Ένα γέλο άκράτητο σφράγισε τὰ τελευταία λόγια τής Ρόννυ.
 'Η μαμά της μισοσστηρά, μισοσσειά, μὰ γελώντας άόθυμα με την καρδιά της, γύρισε στο σέρ Φίτσεραλν και, δείχνοντας την κόρη της, ελεπε :

— Καμωρώστε την λουπόν, συνταγματάρχα μου... Τι σās λέγαμε πριν γιά δούτην;

— Τι του λέγατε, μαμά; Περάχτηκε μ' άουνηθηστη λαχτάρα ή Ρόννυ. Κάτι μέσα της της έλεγε πως έπρόκειτο να της άνακουνώσουν ιιά εΐδησι πολύ ένδιαφερόουσα κ' ευχάριστη.

Έλεγε ίδει τον σέρ Φίτσεραλν νάρχεται σάντι πολύ πιο νοριότερα άπ' ό τι θάάρεπε νάήθη ένας κλεισμένος με τάκτι. Τόν συνάδευε μά- λιστα κ' ό μπαμπάς της και κλεισμένοι στο σαλόνι, ώρα πολλή πριν άπ' τó φαιητό οι πρέις τους, μαζί με τη μαμά, συζητούσαν μυστη- ριωδώς. Θέλησε σε κάποια στιγμή να μετη κ' αυτή μέσα, μὰ ό μπα- μπάς της, κρατώντας την άπ' τó χέρι, την προάηξε έξω, κλεισόντας της την πόρτα κλεισμένην. "Όλα αυτά την παραξένεψαν και κόνον- τας με τó μυαλούδά της, ώρες δόλωηρες τώρα, διάφορους συν- δυασμούς, ζήγωνε σγιά—σγιά στην άλήθεια...
 Μά ή άλήθεια αυτή, που άρχισε πειά να την μαντείη, την έοριξε σε άπερίγραπτη ταραχή και συγκίνηση. Χαμήλωσε τὰ μάτια της κ' έσκαψε τó ροδοκακκασιμένο ταχυλίνο μοντρόα της, ένó μηχανικά, γιά να κούρη την ταραχή της, άρχισε να κόβη με τó μαχαίρι πλατειές λουρίδες άπ' τó τρο- πεζομάντηλο. "Όταν, τρομαγμένη άπ' την ά- θελή ζημιά πούκανε, σήκωσε τὰ μάτια της σάν βρεγμένη γατίτσα, έτοιμη να δεχτή τή δίκαιη ζωτάδα, ό μπαμπάς κ' ή μαμά της δέν ήσαν εκεί.

Εΐδε μονάχα όρθιο άπέναντί της τον σέρ Φίτσεραλν να την κοιτάζει στα μάτια με βλέ- ματα άπειρης λατρείας, χαμογελαστός γιά την άταξία της, έτοιμος να της πη κάτι...
 "Ένα δυνατό χτυποζόδι την έπιασε. "Έν- νοιωσε τώρα δλοκάθαρα την έντοχισημένη άλή- θεια και τὰ μάτια της άστραφαν. Τινάχτηκε όρθια, τον πλησίασε και με ύφος σταθερό, με άπόφρασι γυναίκας ώριμης πειά, τον ζήτησε βαθεία στα μά- τια. Μά τó στήθος της φούσκωσε έξαφνα, τὰ γυνάτια της λόγιαν και της ήθελε κάτι σάν σποτιδίνη. Θά σοριαζόταν κάτω, μὰ ό συνταγματάρχα της πρότασε και την άρπαξε στην αγκαλιά του. Την άγκάλιασε και την έσοριξε δυνατά, με λα- φαφορά, με πάθος.

'Η Ρόννυ νόμιζε πως νεοφείεται. Κι' έτσι σάν μέσα σ' όνειρο άκουσε τη μεγάλη, τη συγκαταητή εΐδησι άπ' τó στό- μα του. Την άγκαλούσε τρελλά, θά γινόταν γυναίκα του και θά φεύκανε μαζί γιά τις 'Ινδίες. Οι γονεΐς της ήσαν σάν- φρονι κ' είχαν δώσει τη συγκατάθεσι τους. Τι ευτυχία!... Τι γλυκό όνειρο!... "Ένα όνειρο που μόνο μέσα στην άγκα- λιά του καλού της μπορεί να τó όνειρευτή ιιά κόρη!...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΒΑ

— Νικητριά δέν εΐνε κείνοι που γείονται τους καρπούς της νίκης. Νικητριά εΐνε κείνοι που πέφτουν στο πεδίο της μάχης.

— Τό πλήθος μοιάζει με τη θάλασσα. Μπορεί να σε άνεβάση ως τὰ σύννεφα ή να σε φέρη στο βαθύτερο βυθό, άνάλογο με τόν άέρα που φυσά.

— 'Η καλύτερη απόδειξι γιά τόν ειλαιρηνή έρωτα εΐνε ή άδεξιο- της του έρωτευμένου.

— "Όποιος μπορεί να όρίση πόσο αγαπά, αγαπά πολύ λίγο.

— Τό μυστικό της αιωνίας νεότητος εΐνε ή αισιοδοξία.

— Τό πνεύμα της γυναίκας εΐνε από ύδράργυρο και ή καρδιά της από κερι.

— Μερικοί γονεΐς τιμωρούν τὰ παιδιά τους γιά την κακή άνι- τροφή που αυτοί οι ίδιοι τους έδωσαν.

— 'Η νεότης σιηήτως καταδικάζει, ένó τὰ γεράματα συχω- ρούν.

— 'Η συγκόμη εΐνε σχεδόν άδιαφορία. 'Ο έρωτας ποτέ δέν συχωρεί.

— "Ένα μεγάλο άτύχημα φέρνει συχνά τη φήμη και στα πιο άσημαντα πρόσωπα.

— "Ας μη βιαζόμαστε να καταδικάζουμε τόν αυτό- χερα. Ποιάς ξέρει πόσο ύπόφερε στη ζωή και άν θά μπορούσε να ύπομείνη περισσότερο τὰ βάσανά της.

— 'Η θρησκεία ένέντευσε πολλές φορές την τέχνη. Κονένως όμως καλλιτέχνης δέν έγινε άγιος.

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Κάτω εκεί, στής Βηθλεέμ τó δρόμο, είχαν σταθεί μερικά παιδιά και διασκεδάζαν. Έπαυριαν λάσπη από καταγής και φτιάκανε παι- χνίδια. Έφτανιαν πουλάκια με ξύλινα πόδια και με μάτια από πε- τραδάκια και γελοΐσαν εύθυμα και χτυπούσανε τὰ χέρια τους, όταν έπλαθαν κανένα πουλί με άνοιγμένα φτερά και τó κρατούσαν να μη φύγη.

Έκείνη την ώρα περνούσε από κει ένας άσστηρός Φαρισάιος, εΐδε τὰ παιδιά και τους ελεπε :

— Παδιά, σήμερα έχομε Σάββατο, μέρα άγιασμένη από τόν Κύριο και δέν πρέπει να δουλεύετε...
 "Επειδή όμως ένα παιδάκι ελεπε μισοτελειωμένο κάποιο πουλί κ' ήθελε να τó συμπληρώση, ό Φαρισάιος θύμωσε, σήκωσε τó μπαστούνη του και κομμάτισε τὰ πουλάκια.

Τὰ μάτια των παιδιών γέμισαν από δάκρυα κ' ή μικρές καρδιές τους από θλίψη.

Τότε όμως ένα άλλο παιδάκι, χτύπησε τὰ όμορφοκασιωμένα χέρια του και τὰ συντόμια των πουλιών ζωντανέψαν και πέταξαν στον ουρανό, άληθινά πουλάκια, με μαύρο κορμί και με άσπρο τó μερο- στανό μέρος του στήθους. Τὰ χελιδόνα.

Τό παιδάκι αυτό ήταν ό μικρός 'Ιησους από τη Ναζαρέτ, ό γυιός της Μαριάμ.

Κι' από κεινη την ήμερα τὰ χελιδόνα, μην ξεχνόντας τó πως έγενήθησαν, χιζούν πάς φοιές τους από λάσπη και τις κόνουν κάτω από τις στέγες των εύλογημένων σπιτιών.

"Όταν άργότερα, ό 'Ιησους βρόθήκε κω- ροιμένος έπάνο στο σταυρό, τó χελιδόνι, χω- ρίς να συλλογίζεται την άσστηρή τιμωρία που τó περίμενε άν τó πόνανε, πήγε να κούη με τó ράμφος του από τó στεφάνο του έτοιμοθα- νάτου Χριστού τ' άγκάθια, που του γέμιζαν τó μέτωπο με στάλες κόκκινες, σάν ρουσιάνια.

Κι' άν και πέρασαν άόνες δόλοηροι από τότε κ' ή φτεροτός ταξιδιωτής, τó καλό χελιδόνι, δέν έβγαλε ποτέ από πάνω του τόν μαύρο μανδύα του πένθους που φοράει...
 +

ΤΑ ΕΥΛΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Μια φορά ό Λότ, ό γνωστός πατριάρχης των 'Ιου- δαίων, έπεσε σ' ένα κούμα βαφύ και παρουσιάστηκε στον ιερέα της φυλής του γιά να ζητήση τη συμβουλή του και να μπορεί να συχωρεθί από τόν Θεό.

— 'Η άμωρία σου, παιδί μου, εΐνε μεγάλη, του ελε με ύφος άσστηρό ό ιερέας. Τότε μονάχα θά σε συχω- ρήση ό Θεός, άν πάρης αυτά τὰ τρία δανιά (και του έδειξε τρία μισοκασιμένα δανιά στη γειτονική φωτιά), τὰ φτεψής στην κορυφή του βουνού και τὰ περιουτη- τά φτεψής.

Μια φορά όμως να βγάλουσε ρίξες και βλασπάρια. Τό νερό, με τó όποιο θά τὰ ποτίσης, θά πηγαινης και θά τó φέρνης άπ' τόν κάμπο. Πρέπει να προσέξης να μην εΐνε άπόκομα, γιατί τότε χάνει τη δύναμή του. "Αν όμως σε άνταμώσει κανένος στο δρόμο και σου ζητήση να πιη, να μην άρηθής, να του δώσης...
 "Έτσι και έγινε. 'Ο Λότ πήρε τὰ τρία δανιά και πήγε και τὰ φτεψε στο μέρος που του ύπέδειξε ό ιερέας.

Κάθε φορά όμως που έπαυριαν νερό άπ' τόν κάμπο και τó κουβα- λούσε γιά να ποτίση, παρουσιάζοταν ό Διάβολος με μορφή ανθρώ- πινη και του ζητούσε νερό.

'Ο Λότ, σύμφωνα με την έντολή που είχε πάρει, του έδινε να πιη, έχυνε τó ύπόλοιπο και ξεναγύριζε στον κάμπο να πάρη άλλο.

Πέρασαν άρκετά χρόνια έτσι.
 Κι' ό Λότ, γιά να του συχωρεθί ή άμωρία, κουβαλούσε πάντα από τόν κάμπο νερό γιά να ποτίση τὰ ξερά δανιά.

'Αλλά κ' ό Διάβολος του παρουσιάζοταν όλοένα μπροστά του σάν διμωμένος στρατοκόπος και του τó έπανε, καταστρέφοντας έτσι τους κόπους του.

Μια φορά όμως ό Λότ είχε την έμπνευσι να ψάλλη κάποιο θρη- σκευτικό ήμνο κ' ό Διάβολος δέν τόλμησε φυσικά να τόν ξυρόση.

"Έτσι ό άμωρολόγς κατόρθωσε ν' άνεβάση τó νερό ως την κορυφή του βουνού και να ποτίση μ' αυτό τὰ δανιά.

Τότε έγινε ένα παρόξενο θαύμα. Τὰ δανιά ξαφνικά βλαστήσανε και σε λίγο τρία δέντρα ξεπετάχτηκαν στην κορυφή του βουνού.

Τὰ δέντρα αυτά ήσαν ένα κιακιάσι, ένας κέδρος κ' ένα έλάτι.

Από τὰ δέντρα αυτά έκοψαν άργότερα ξύλα οι 'Ε- βραίοι και σταύρωσαν τόν Χριστό πάνω στο λόφο του Γολγοθά.

